

Arrest

nr. 138129 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2015 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 29 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 12 december 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via Eurodac blijkt dat hun vingerafdrukken reeds werd genomen op 7 december 2014 in Hongarije.

1.3. De Belgische overheden richten op 8 januari 2015 een overnameverzoek aan de Hongaarse overheden op basis van artikel 18, lid 1, d van de Dublin III-Verordening nr. 604/2013/EI, die daarmee instemmen op 19 januari 2015.

1.4. Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 26 quater). Deze vormen de bestreden beslissingen waarvan verzoekers dezelfde dag in kennis werden gesteld.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verwerende partij geeft aan dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van verzoekers, dat ze niet zijn vastgehouden en evenmin in een “woonunit” verblijven met het oog op verwijdering. Bijgevolg tonen verzoekers, volgens de verwerende partij, niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingprocedure te laat zal komen.

Uit deze artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering “imminent is”.

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissingen een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen) omvatten, dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëeringsdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat de verzoekers zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

In hun verzoekschrift geven verzoekers zelf toe dat ze niet worden vastgehouden omdat ze met kinderen zijn. Ze wijzen er voorts enkel op dat ze in een centrum in Bierset zijn maar dit moeten verlaten op 5 februari 2015 en dat ze zich voor 12 januari 2015 bij de Hongaarse overheden moeten aanmelden. Ter terechtzitting herhaalt de raadvrouw dat de uiterst dringende noodzakelijkheid erin bestaat dat verzoekers de materiële opvang moeten verlaten.

De Raad wijst op het arrest van het Hof van Justitie (C-179/11, *Cimade en Gisti*) van 27 september 2012 waarin wordt gesteld dat de verplichting van de lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken, eindigt wanneer de asielzoeker door de verzoekende lidstaat daadwerkelijk wordt overgedragen. De verzoekende lidstaat, waarop voornoemde verplichting rust, moet instaan voor de financiële last van het

verstrekken van deze minimale voorzieningen. Opgemerkt moet worden dat opvangverplichting van de overdragende lidstaat pas eindigt bij een daadwerkelijke overdracht aan de overnemende lidstaat. In dit kader wordt gewezen op recente rechtspraak van de Arbeidsrechtbank Antwerpen van 14 maart 2014 (A.R. nr. 13/1715/A) en van het Arbeidshof Brussel van 4 december 2013.

Voorts wijst de Raad op artikel 7, § 3, van de Opvangwet dat bepaalt dat in bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid Fedasil kan afwijken van de voorwaarden en beperkingen die aan de verlenging van het recht op materiële hulp worden gesteld, inclusief ten aanzien van asielzoekers waarvan bij toepassing van de Dublin III-verordening wordt vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag.

In casu, stelt de Raad vast dat verzoekers drie minderjarige kinderen hebben. De Raad wijst op artikel 60 van de Opvangwet en het koninklijk besluit van 24 juli 2004 tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft, waaruit volgt dat onwettig verblijvende gezinnen met minderjarige kinderen in geval van behoefte recht hebben op materiële hulp in een federale opvangstructuur.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, de bepalingen van de Opvangwet en het koninklijk besluit van 24 juli 2004 en de vaststelling dat verzoekers niet aantonen deze mogelijkheden tot toegang tot materiële opvang te hebben aangewend en/of uitgeput, maken verzoekers niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is. Verzoekers maken in deze omstandigheden niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES